

Отак, як зроду, потаємно, з тилу

Ліна Костенко

Отак, як зроду, потаємно, з тилу,
Усіх міщан оцирені лаї
Ненавидять в мені мою скажену силу,
Ненавиджу я слабкості свої.

І скільки їх! Я зіткана з печалі.
Для ближніх знято тисячі свитин.
Коліна преклонивши, як Почаїв,
Стоїть душа перед усім святим.

Дзижчать і жалять міріади версій.
Ну що ж, нехай. Я сильна, навіть зла.
Я знаю: слабкість — це одна з диверсій.
А я ще в диверсантах не була.